

Zgodbe Sindbada Mornarja

Šesto potovanje

Šesto potovanje Sindbada Mornarja

Komaj da sem počival leto dni. Potem se me je spet lotilo hrepenenje po potovanju in sklenil sem oditi v svet, vzlic prošnjam svoje družine in prijateljev.

Namestu da bi se bil obrnil proti Perzijskemu zalivu, sem prepotoval več pokrajin Perzije in Indije ter prispel naposled v neko pristanišče, kjer sem se vkrcal na ladjo. Kapitan se je odločil

Tedaj sem šele opazil, da nas žene močan tok proti neki gori. Še malo in ladja se je razbila. Vendar pa je bila sreča v nesreči, da smo se rešili vsi s tovorom vred.

Gora, kjer se je pripetila nesreča, je bila poslednji odrastek velikega otoka, ki je bil ves pokrit z razbitimi ladjami in človeškimi kostmi. Takoj smo vedeli,

za zelo dolgotrajno potovanje, zato sem tudi izbral njega. Pot je bila res dolga in naposled smo celo po nekem viharju izgubili pravo smer.

Nekega dne, ko sem sedel na krovu, sem nenadoma začul kapitana, ki je ves prestrašen zakričal in zbežal h krmarju. Jel si je puliti brado in butal z glavno ob jadro, kakor bi bil obseden.

Ko sem skočil k njemu in ga vprašal, kaj je, je obupano odvrnil:

»Gospod, čez četrt ure ne bo nihče izmed nas več živ.«

»Kako to?« sem se prestrašil.

»Zdaj šele vidim, da smo zašli v najnevarnejši konec sveta. Prosite Boga, da se nas usmili!«

Več nisem mogel izvedeti od njega.

da je moralo tu umreti že dosti ljudi. Neizmerna bogastva brez lastnikov so bila raztresena po obrežju med peskom. Gora, ki je bila zelo strma, je bila vsa pokrita s kristali in čudovito čistimi rubini neprecenljive vrednosti. Ob vznožju so rasle aloje s tako dobrim lesom, da boljšega še nisem videl.

Ostali smo na obrežju. Od strahu smo bili bolj podobni norcem kakor pametnim ljudem. Vedeli smo, da nas čaka smrt. Najprej smo razdelili hrano. Bilo pa je je samo za nekaj dni.

Nekateri so hitro pojedli vse in kmalu pomrli. Drugi so bili bolj previdni in varčevali s hrano. Toda naposled so tudi oni omagali. Čez štirinajst dni sem bil jaz edini še živ. Temu se ni treba čuditi. Vedel sem, da si moram pritrgovati od ust kolikor bom mogel, razen tega pa sem bil že tako vaje pomanjkanja, da sem lahko trpel lakoto. Ko sem pokopal poslednjega, mi je ostalo le še za nekaj dni hrane. Izkopal sem si grob, da bi se sam spustil vanj, ko ni bilo nikogar več, ki bi me mogel pokriti s prstjo.

Toda Bog je usmiljen. Navdihnil me je z mislijo, naj grem do reke, ki se je precej daleč od obale izgubljala v veliki podzemeljski votlini. Dolgo sem pomišljal, ali me ne bi morda mogla ta reka rešiti. »Če teče pod zemljo,« sem si mislil, »mora tudi nekje priti spet na svetlo. Če si zgradim splav in se spustim z njim v votlino po reki, morda odkrijem deželo, kjer žive ljudje. Če pa umrem, ne bo nič hudega. Ista usoda me bo prav zanesljivo zadela tudi v primeru, če ostanem tu.«

Takoj sem začel delati splav iz drevesnih debel in jih povezal z vrvmi, ki sem jih našel v obilici. Nanj sem naložil tudi obilo rubinov, ki sem jih izkopal iz skal, in druge dragocenosti, ki so ležale po obrežju, kot poslednji ostanek neštetihih ladij. Vse sem dobro povezal.

Napravil sem si dvojce vesel in se spustil v votlino.

Ko sem prišel pod obok, nisem videl več dnevne svetlobe. Vodni tok me je nesel z neverjetno naglico. Več dni sem se vozil po temi in nikjer ni bilo videti, da se bližam koncu poti. Medtem sem pojedel tudi vsa živila, ki so mi še ostala. Kmalu pa sem tako oslabil, da sem se onesvestil. Obšel me je prijeten spanec, ki se ga nisem mogel otresti.

Ne morem vam reči, kako dolgo sem spal. Toda ko sem se zbudil, sem s presenečenjem videl, da se nahajam na veliki planjavi ob bregu reke. Splav je bil privezan k nekemu drevesu in okoli sebe sem zagledal veliko število črncev. Vstal sem in jih pozdravil. Hoteli so mi nekaj povedati, toda nisem jih razumel.

Po njihovih prijaznih obrazih sem videl, da mi nočejo nič hudega. Ves sre-

čen sem padel na kolena in se v arabščini zahvalil Bogu:

»Poklič! Vsemogočnega in pomagal ti bo. Zapri oči in ko se prebudiš, bo Bog izpremenil tvojo usodo iz slabe v dobro.«

Eden izmed črncev, ki je razumel moj jezik, je stopil k meni in mi rekel: »Brat, ne čudi se, da nas vidiš v svoji bližini! Tu blizu prebivamo in prišli smo namakati polja z vodo reke, ki izvira izpod gore. Videli smo, da na vodi nekaj plava. Prihiteli smo, da vidimo, kaj je, in zagledali smo tvoj splav. Ustavili smo ga in ga privezali. Potem smo počakali, da si se zbudil. Povej nam, kaj te je zaneslo sem in odkod prihajaš!«

Prosil sem jih, naj mi dajo najprej jesti, potem pa sem jim obljubil, da jim vse povem.

Ko sem utešil lakoto, sem jim odkril vse, kar se mi je med potjo primerilo. Pazljivo so me poslušali in se med mojimi besedami še ganili niso. Ko sem končal, mi je rekel črnc, ki je prevajal mojo povest v jezik svojih tovarišev: »Čudna in zanimiva je tvoja zgodba. Pojdi z nami, da jo poveš tudi našemu kralju!«

Črnci so šli iskat konja in mi ga dali za pot. Drugi pa so vzeli moj splav in vse, kar sem imel na njem dragocenosti.

Potovali smo do glavnega mesta, kjer je vladal kralj Serendib. Odvedli so me v palačo in me predstavili vladarju, ki me je prijazno sprejel in mi velel sestri zraven sebe. Vprašal me je, odkod prihajam. Povedal sem mu, da sem iz Bagdada.

»Toda, kakor si prišel v mojo deželo?« se je začudil.

Povedal sem mu vse, kar že veste. Moja zgodba se mu je zdela tako čudovita in znamenita, da jo je dal napisati na zlate plošče in spraviti med letopise svojega kraljestva. Potem so prinesli še moj splav in odprli zaboje v moji prisotnosti.

Kralj je občudoval velike rubine in mi rekel, da nima takšnih niti v svoji zakladnici, ki slovi po vsem svetu.

Ko sem videl, da jih poželjivo gleda, sem mu dejal:

»Vladar, vse, kar imam, je vaše. Prosim vas, da vzamete v svojo last.«

Tedaj se mi je nasmešnil: »Sindbad, ničesar vam ne bom vzel, kar vam je Bog dal. Nočem zmanjšati vašega bogastva, da se ne boste mogli pritoževati, ko odidete iz mojega kraljestva. Še

več! Hočem celo, da boste lahko povsod hvalili mojo radodarnost!»

Želel sem mu vso srečo na svetu in poveljeval njegovo modrost. On pa je ukazal svojim svetovalcem, naj zame poskrbe in mi dajo vsega, česar bom potreboval.

Potlej sem vsak dan hodil h kralju in mu pripovedoval, koliko sem moral že v življenju pretrpeti. Kadar pa sem imel kaj časa, sem pohajkoval po mestu in ogledoval njegove znamenitosti.

Šel sem tudi na božjo pot k gori, kjer je prebival Adam po izgonu iz raja.

Ko sem se vrnil v mesto, sem prosil kralja, naj mi dovoli, da se vrnem domov. To mi je zelo rad dovolil. Dal mi je dragocene darove in me prosil, naj nesem še dragocenejše našemu vladarju. Rekel mi je:

»Prosim vas, da oddaste to pismo in te malenkosti kalifu Harunu-Al-Rašidu in mu sporočite, da želim biti njegov dober prijatelj.«

Vzel sem pismo in darove in obljubil kralju, da bom svojo nalogo vestno izpolnil. Potem sem se poslovil od dobrega vladarja.

Moja ladja je že čakala v pristanišču. Vkrcal sem se in odpluli smo. Po dolgi, a srečni vožnji smo pristali v Balsori in odondod sem odpotoval v Bagdad. Takoj, ko sem prišel v rodno mesto, sem se odpravil h kalifu in izvršil naročila kralja Serendiba.

Potem sem se vrnil na dom s trdnim sklepom, da ne bom nikoli več zapustil domače hiše. (Konec. prih. nedeljo.)

Slavo Štine:

Tam za goro

Čarobno lepo
je tam za goro,
za katero jezero
srebrno leži.

Za jezerom grad
kristalen, ves zlat,
vse dni in noči
prelestno žari.

Tja dneva vladar —
potuje vsekdar —
se v jezeru umije,
v grad gre pa spat.

Materinska ljubezen krave

O plemenitosti raznih živali smo nemara že dostikrat brali in slišali. Tudi o razumu teh živih bitij čujemo marsikaj. Zelo zanimiva resnična zgodba o materinski ljubezni krave je pa objavljena v knjigi, ki jo je pod naslovom »Namenlos« (Brez naziva, izdal pred nekaj leti grafični zavod Zofingen v Švici. Tu beremo o tem tole:

Bilo je v Obertoggenburgu v Švici. Lastnik malega zdravilišča, v katerem smo preživljali počitnice, je imel krasne krave-mlekarike. Ena izmed njih je prav v onem času dobila dvojje teličkov. Kmalu zatem je prišel čas, ko bi

bilo treba vse krave odgnati na 2 ali 3 ure oddaljeno planino. Cela dolga čreda krav, ovac, teličkov in koz se je napotila v planino in zadovoljne so se čredi pridružile tudi »naše« krave, zakaj ta pot v planino je bila vsako leto pravo slavje. Tudi krava-mati je morala oditi z njimi; mnogi mukajoči telički so jo spominjali na njena lastna otroka, ki ju je morala pustiti sama doma. Marsikatera sodobna človeška mati bi bila tako ločitev komaj da občutila in se ji ne bi bila upirala; da je bilo pri materi teličkov povsem drugače, bomo pa kmalu videli. Bilo je kakih 5 do 6 dni po tem potovanju v planino, nekega mračnega in deževnega dne. Gospodar je pravkar ponosen kazal oba telička v hlevu, ki sta lepo uspevala in se veselila svojega življenja. Ali mahoma so se priprta hlevna vrata odprla. Med njimi se je — kakor da bi bila to najbolj razumljiva stvar na svetu — prikazala vsa v skrbah četveronoga mati, ki očitno iz domotožja ni mogla več strpeti na jasnih planinskih višavah. Ure in ure je

bila torej cepetala po dežju navzdol, misleč venomer na svoja otroka, ki sta jo — kdo naj to ve? — morda klicala.

In kako veselo svidenje je bilo zdaj! Celo gospodar se je veselil svoje krave, ki se je bila iztrgala. In planšar tudi! Z njima so se pa veselili tudi gostje, in dobra žival je smela zdaj ostati spodaj, ker bi bila najbrže pribežala spat domov.

Kako, ali ne mislite, da bi bilo že čas odpraviti psovko »neumna krava«?

Kaj porečete o tej ljubezni kravje matere? (Cv. K.)

Fakin Anton:

Kako je Matevžek kradel med

Bilo je v soboto popoldne, ko se vsa tropa učencev in učenk usuje iz šole. Vse je pomešano, vsi kličejo drug drugega, nekateri se love, drugi postajajo in si razkazujejo stvari, s katerimi se v šoli niso upali na dan; tretji hitijo domov in se razgovarjajo o računski nalogi, ki so jo pisali.

Posamezne gruče so že daleč od šole, le gruča treh učencev se počasi pomika po stezi čez travnik; videti je, da se jim nikamor ne mudi. Ti trije so se namreč že zjutraj dogovorili, da pojdejo v mraku iz šole gredé h kmetu Martinu na Pristavo lizat med.

Ob kraju steze opazi Lojzek na cvetici lepo čebelo, ki je komaj kobacala. Vsa je bila prašna in na zadnjih nogah je imela oba koška polna rumenega cvetnega prahu; s težavo se je dvignila in odletela, ker jo je težil v želodcu sladki med. A kmalu se je morala zaradi utrujenosti od dela in pretežkega tovora vnovič spustiti na stezo in počivati. Janezek jo je prvi zagledal: previdno jo je prijel, vedoč, da čebela pika s strupenim želom na zadku. Za-

to jo je rahlo položil na odprto dlan, kjer so jo vsi opazovali; čebela je nekajkrat zakrilila in brenče odletela. Pri tem je držala zadnji nogi navzdol in z rumenim praškom obložena koška, ki ju tvorijo ščetinice, sta bila še daleč vidna.

Matevžek, ki je vodil družbo, je razložil tovarišem, da se čebela živi z rumenim cvetnim prahom in medom, kako dela satovje, kako oprahuje cvetje in s tem pomaga oplajati cvetice in sadno drevje, in kako izbljuje med v satne lončke, kamor kane iz žela nekaj strupa, da se med ne skvari.

Mrak je že bil, ko so dospeli k čebelnjaku, ki je stal ob robu Martinčevega sadovnjaka. Tu so oprezno pogledali okoli sebe, in ko so se prepričali, da jih nihče ne vidi in da so varni, so zlezli od zadaj v čebelnjak, ukradli poln pajn medu in ga odnesli za grmovje. Tam so odprli panj, vzeli iz njega z medom napolnjeno satovje in ga pričeli gristi in lizati. Ker je bil že temen, niso videli, da je bilo na satovju ostalo nekaj čebel. A zdaj zakriči Matevžek: »Čebela me je pičila v jezik — joj! kako bolil!« In vrže satovje od sebe in zbeži domov. Tudi Lojzek in Janezek pustita panj in med ter stečeta za njim.

Doma so jih izpraševali, kje so bili toliko časa in jih hudo ošteli. Matevžek pa ni mogel ničesar povedati, ker mu je bil jezik otekel. Tudi drugi dan niso mogli spraviti iz njega ničesar; le z glavo je migal in mahal z rokami, ker zaradi otekelega jezika ni mogel govoriti. Mislili so, da je onemel, zato so poklicali zdravnika. Zvečer, ko je otekla na jeziku minila, je pa vse povedal, kje so bili, kaj so delali in da ga je pičila čebela. Iz srca se je kesal dejanja in prav lepo prosil, naj mu odpustijo, ter slovesno obljubil, da ne bo nikoli več kradel medu in se dal pikati od čebel.

Žena, kozica in psiček

Nekoč je živela žena, ki je imela kozico in psička. Nekega dne je hotela iti v mesto na semenj. Rekla je kozici: »Ostani doma!« Toda kozica ni hotela ubogati. Tedaj je rekla žena psičku: »Ugrizni kozico! Kozica noče ostati doma in jaz ne morem iti na semenj.«

Toda psiček ni hotel kozice ugrizniti, kozica ni hotela ostati doma in žena ni mogla iti na semenj.

Tedaj je šla žena k palici in ji rekla: »Palica, udari psička! Psiček noče ugrizniti kozice. Kozica noče ostati

doma, in jaz ne morem iti na semenj.« Toda palica ni hotela psička udariti. Psiček ni hotel ugrizniti kozice. Kozica ni hotela ostati doma in žena ni mogla iti na semenj.

Tedaj je šla žena k ognju in mu rekla: »Ogenj, sežgi palico! Palica noče udariti psička. Psiček noče ugrizniti kozice. Kozica noče ostati doma in jaz ne morem iti na semenj.« Toda ogenj ni hotel sežgati palice. Palica ni hotela udariti psička. Psiček ni hotel ugrizniti kozice. Kozica ni hotela ostati doma in žena ni mogla iti na semenj.

Tedaj je šla žena k vodi in ji rekla: »Voda, pogasí ogenj! Ogenj noče sežgati palice. Palica noče udariti psička. Psiček noče ugrizniti kozice. Kozica noče ostati doma in jaz ne morem iti na semenj.« Toda voda ni hotela pogasiti ognja. Ogenj ni hotel sežgati

palice. Palica ni hotela udariti psička. Psiček ni hotel ugrizniti kozice. Kozica ni hotela ostati doma in žena ni mogla iti na semenj.

Tedaj je šla žena k volu in mu rekla: »Vol, popij vodicó! Voda noče pogasiti ognja. Ogenj noče požgati palice. Palica noče udariti psička. Psiček noče ugrizniti kozice. Kozica noče ostati doma in jaz ne morem iti na semenj.« Toda vol ni hotel popiti vode. Voda ni hotela pogasiti ognja. Ogenj ni hotel sežgati palice. Palica ni hotela udariti psička. Psiček ni hotel ugrizniti kozice. Kozica ni hotela ostati doma in žena ni mogla iti na semenj.

Tedaj je šla žena k mesarju in mu rekla: »Mesar, zakolji mi vola! Vol noče pogasiti ognja. Ogenj noče sežgati palice. Palica noče udariti psička. Psiček noče ugrizniti kozice. Kozica noče ostati doma in jaz ne morem iti na semenj.«

In tedaj se je mesar zasmel in hotel vola zaklati. Vol pa je rekel, da bi vodo popil. Voda je rekla, da bo pogasila ogenj. Ogenj je rekel, da bo požgal palico. Palica je rekla, da bo udarila psička. Psiček je rekel, da bo ugriznil kozico. In kozica je rekla, da ostane doma. In ker je kozica ostala doma, je šla gospodinja lahko v mesto na semenj.

Obratnice

(Čita naprej in nazaj)

Merza zrem (Herman Merz, režiser v Gdansku).

O, ti, Žibert trebi žito.

Mom (močno pivo v Brunšviku).

Aj Ivo, Cenalis si lanec ovija! (Robert Cenalis, pisatelj, omenjen v Hugojevem romanu »Notre Dame de Paris«).

Osso (pariško filmsko podjetje).

Onono (japonski pesnik: Onono Komachi).

Spaka Kaps.

A, Sakulin, ni Lukasa?

O Jeran, idi na rejo!

Katák (bengalska pokrajina v Indiji).

O, jeseni nesejo.

O Josó, kako so jo!

Iso, kako si?

Omité po sobi bosopetimo.

Rete pičlo mero mešaj (jaše Moré, moški Peter).

Operi repo!

Kaj pišejo Jutrovčki?

Ljubi stric Matic! Jaz sem na počitnicah v Kranju. Tu sem od ranega jutra do poznega večera na zraku. V Kranju imam staro mamo. Stanujemo ob Savi, kjer je stari drevored. Tu najlepše žvrgole ptički. Večkrat grem tudi v mesto. Bila sem na pokopališču, kjer počivata Davorin Jenko in France Prešern. Stric Matic, ako ti je mogoče, me pridi obiskat!

Anuša Pajkova, uč. III.a razr.
v Celju.

Po končani šoli sem se tudi jaz takoj odpeljala na počitnice k svoji sestri v Prahovo, pristanišče v moravski banovini. Tu mi je zelo ugajalo. Vsak dan sem ogledovala tuje in domače ladje pa tudi vozila sem z njimi in se kopala v Dunavu.

Zdaj sem v Caribrodu, na bolgarski meji. Tudi tu je lepo. Kopam se vsak dan v potoku Lukinici. Voda je zelo topla in zdravilna. Ljudje se kopajo v njej, da si ozdravijo revmatizem in razne druge bolezni. Tudi tebe, stric Matic, vabim, da se prideš kopat, ker vem, da si star in bolehen od napornega dela, mogoče imaš celo revmatizem, katerega si boš gotovo ozdravil v tej vodi. Lepe pozdrave vsem.

Vera Prudičeva, uč. II. razr. Mag. šole
v Mariboru.

Šola je minila. Vsak učenec se veseli počitnic. Tudi jaz se jih veselim, čeprav ne pojdem nikamor. Preživljam jih doma. Z očetom hodim nabirat borovnice in tudi v Dravo se hodim kopat. Kopanje je moj najljubši sport. Če bi vedel, ljubi striček, kako se kopamo! Skačemo v vodo, plavamo in lovimo se za stavo. Zadovoljno preživel letošnje počitnice.

Vladislav Blažič, dijak real. gimn.
Študenti pri Mariboru.

Dragi striček! Svoje počitnice preživljam pri svoji tetici na Bledu. Ne morem Ti povedati, kako srečna sem, da jih lahko preživim v tako lepem kraju. Teta stanuje prav v trgu, blizu cerkve. Vsak dan se kopljem v jezeru. Tu sem spoznala že mnogo otrok, ki so prišli z Dunaja, mnogi pa so tudi iz bratske Češkoslovaške. Pri kopanju smo hitro sklenili prijateljstvo. Časih se peljem tudi

s čolnom na otok. Tam stoji stara cerkva in kdor pozvanja, tistemu se vse želje izpolnijo. Pridi, ljubi striček, in želi si milijon dinarjev pa jih boš gotovo dobil!

Marija Zajčeva, uč. II. razr. mešč. š.
t. č. na Bledu.

Dragi Jutrovčki! Počitnice preživljam doma. Saj je doma najlepše, če je človek vse leto sedel v mestu na šolskih klopih. Zadnje dni smo kar noreli od veselja in doma so me vsi tako pristrčno sprejeli. Tu imam stare prijatelje iz detinskih let. Z njimi se hodim kopat in časih se igramo na pašniku nogomet. Stanko ima lepo veliko žogo in jo nam prav rad posodi. Lepo pozdravljam strica Matica in Vas

Matevž Rodič, uč. III. razr. gimn.
v Ljubljani.

POLETJE

Ko zvon zapoje,
ptičke žgolé
in zjutraj se vse
prav rade zbudé.
Oj, ptičice ljube,
le pojte sladko
Bogu v višavah
kar močij lepo.

Zdenka Fajdiga, uč. III. razr.
v Kamniku.

Dragi striček! Zelo vesela sem počitnic. Ob koncu šolskega leta sem zbolela in zdaj se zdravim v naši prelepi Savinjski dolini. Tu imam mnogo sorodnikov. Zrak je tu bolj oster kakor v Ljubljani. Solčava leži v bližini Logarske doline, ki je po svoji lepoti znana širom naše domovine in tudi v inozemstvu. V Logarski dolini sem bila letos že dvakrat in sem si ogledala tudi izvir Savinje.

Majda Zajdela, uč. V. razr.
v Solčavi.

Listnica uredništva

Slavko Pirc, Ljubljana VII.: Rebus si pravilno rešil.

Makso Kovač, dijak v Celju: Prav lepo se Vam zahvaljujem za poslano računsko nalogo. O priliki jo bomo prav radi objavili.

Vlado Blažič, dijak v Mariboru: Rebus si pravilno rešil. Tvoj spis bomo čimprej objavili.

Sanda Veršnikova v Kamniku: Lanjski letnik »Mladega Jutra« lahko dobiš v upravi »Jutra«, Ljubljana, Knafljeva ul. 5. Leta 1931 nismo izdali vezanih letnikov in tudi nismo priredili ponatisa.

Milena Zgončeva, uč. IV. razr. v Zagrebu: Če prideš v Ljubljano, se oglasi pri ravnatelju Narodne tiskarne v Knafljevi ul. št. 5. Prav rad Ti bo pokazal ogromni stroj, na katerem se tiska »Mladot jutro«.

Vinko Bl. Ljubljana: Na žalost ne moremo sprejeti, ker smo že obilno založeni. Morda jeseni kaj.

Šaljiva pripovedka

Ko sem se rodil, me je mama poslala v mlin. Ko sem prišel tja, mlinarja ni bilo doma, ker je bil odšel v gozd brat jagode. Vprašam mlinarico: »Kdaj pride mlinar domov? Mlel bi rad, ker potrebujem moke za krstno proslavo!«

Mlinarica mi reče, naj počakam, ker ne ve, kdaj se mlinar vrne. V kotu je stala velika sekira. Vzel sem jo v roko in jo ogledoval.

Mlinarica je rekla: »Ne gibaj s sekiro, bo imela kmalu mlade sekirice!« Preslišal sem jo in obrnil sekiro na drugo stran.

Imela je pod seboj sedem mladih sekiric.

Mlinar je prišel domov in začel: »Kaj si pa naredil, fante?« Bil je zelo zadovoljen in mi podaril eno mlado sekirico.

Zahvalil sem se in odšel domov. Nad njivo je letelo sedem na ražnju pečenih golobov.

Pomisli sem: »Ti bi bili pa kar pripravi za krstno proslavo!« In hajd za njimi. Dohitel sem jih šele v gozdu. Usedli so se na velik hrast in zleteli v duplino v njem. — Zlezem na hrast k duplini in vtikam roko v luknjo — ni dosegla konca; vtikam nogo — ne seže skozi; vtikam prst niti prst ni segel skozi. Razjezil sem se, se zvil v klopčič in zlezal v luknjo ves.

Pobral sem golobe in hitro odšel proti domu. Spotoma sem srečal kmeta, ki je mlatil na hrastu žito. Pleve so padale dol in zrnje je letelo na listje. Zaklical

sem mu: »Kaj delaš, kmetič? Kaj takega pa res še nisem videl?«

Kmet se je zasmel: »Tudi jaz še nisem videl, da bi tak deček, kakor si ti, imel sedem panjev čebel.«

Pogledal sem na roke in videl, da letajo z njih čebele. Veselilo me je, da sem tako srečen. Prinesem mami pečene golobe, sedem vrčev medu in še sekuro povrh.

Ko sem prišel domov, sem hotel dati vrče v shrambo.

Porivam vrč skozi vrata — pa ne gre skoz. Vsekal sem v vrata še odprtino — vrč pa vendar ne gre skoz. Razjezil sem se in vzal sveder, zvrtal v vrata luknjo in zdajal skozi to luknjo vrče v shrambo.

Potem sem odšel v sobo. Tam so pripravljali krstno proslavo. V slamnatih copatah s papirnatimi podkvami sem začel plesati.

Vpili so name: »Počasi, fante! V loncu je morje, izlilo se bo!«

Tega klica pa nisem slišal, ampak sem plesal kar naprej, da so izpod papirnatih podkev švigale vroče iskre. Pri tem sem nenadoma zadrl s copato ob lonec in ga prevrnil. Morje se je razlilo po mizi, po sobi in po postelji. Oče in mati sta ušla na peč, a morje je rastlo za njima.

Naglo sem razluščil strok, zrnca sem vtaknil v žep, iz luščin pa napravil čoln. Vso rodbino sem zvozil iz hiše, samo jaz edini sem utonil. Od tistih dob pa živim še do današnjega dne.

Zdaj pa kar precej poštejte na prste in izračunajte, koliko resnice je v tej pripovedki.

Prevedel Cv. K.

Slavo štine:

Raj je zaprt

Jabolka zrela,
sočna, debela,
pisano rdeča,
v solncu žareča,
kličejo z vej:
trgaj in jej!

Njih gospodar,
vrli vrtnar,
pravi: vzemite,
ker v travi dobite,
a ne klatite
jabolk si z vej!

Vrt je odprt!
Evi in Ivo
sta poželjivo
sadje klatila —
s šibo dobila...
Raj je zaprt!

Kdo je bil?

Kričijo vrabci: živ, živ, živ!
in žejni škorci — kdo je bil,
ki roso s trave je popil?

Čvrčijo murni: stric, stric, stric!
ki je prišel izza goric —
popil vso roso je s cvetlic?

Regljajo žabe: kvak, kvak, kvak!
Le kdo, le kdo je bil ta spak,
ki vodo je popil iz mlak?

Na nebu solnce se smehlja,
saj ono vso skrivnost pozna,
pa jo nikomur ne izda...

Marijana Željeznova-Kokalj:

Mamine solze

Otroci časih niso pridni. In mamica je žalostna, in mamica se skrivaj joka.

Pade prva solza — drobi se mami-no srce; pade druga solza — prelije se v biser in kane spečim otrokom na oči. Spožli tretja solza, četrta, nešeto solz... In otroci sanjajo lepo, smehljajo se v snu, zakaj mamine solze jim pričarajo v sanje otroško srečo.

Igrače in ptički, cvetke in solnce jih razveseljujejo — a nad vsem plava mamin duh kakor čista, nesebična ljubezen...

Tega še ne veste

da arabski jezik ne pozna psov; revni in ubogi ljudje na Arabskem lahko samo škripajo z zobmi, ker psovati ne morejo;

da je človek najmanj občutljiv med rameni;

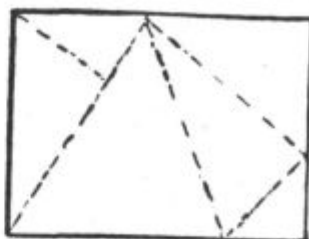
da se je Andrew Johnson, 17. predsednik Zedinjenih držav Severne Amerike, naučil brati in pisati šele v starosti 21 let;

da je Benjamin Franklin, ki je bil ameriški predsednik in izumitelj strelododa ter je po napisu na njega spomeniku »iztrgal nebu strelo, trinogu pa žezlo«, obiskoval šolo komaj dve leti;

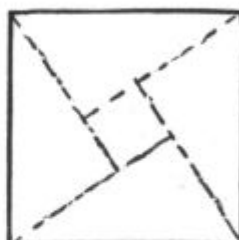
da je »sinja Donava« vse mogoče, samo sinja ne.

Sestavljalke

Rešitev

Pravokotnik sestavljen iz šestih trikotnikov.

Četverokotnik sestavljen iz štirih trikotnikov in enega četverokotnika.

Kvadrat I

1	2	3	4
P	E	R	O
2			
R			
3			
R			
4			
O			

1. —, 2. basnik, 3. padavina, 4. drag kamen.

Posetnica

Ivo R. Kačar

Kakšen poklic ima ta gospod?

Kaj bi to bilo?

Rešitev

Teta Ošpeta je razrešila uganko takole:

»Tisto, kar ne pride nikoli na okrog, so — človeške pete.

Obračaj se kakor se hočeš, zmerom ostanejo zadaj.

Manica.